

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 7. In matrimonio tamen fidelium baptizatorum ratio contractûs
separabilis est à ratione Sacramenti, dabileque est verum matrimonium
quod non sit Sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

vel per duos viros, vel per duas mulieres, æquè ac per literas nullius factus.

CAPUT VII.

In matrimonio tamen fidelium baptizatorum ratio contractus separabilis est à ratione Sacramenti, dabileque est verum matrimonium, quod non sit Sacramentum.

63 Hoc fieri posse negant Ledesma, Sanchez, Castro-Palao, Averfa, noster Cornejo, noster Bonæ spei. Sed meritò affirmant Cajetanus, Melchior Canus, Vasquez, Bonacina, Pontius, Villalobos, Sylvius, Gonet, Herinx, & è nostris Gabriel à S. Vincentio, Andreas à Matre Dei, & alii, quos l. 5. retulimus c. 130. n. 1445. Quia contractus matrimonii, intentione celebrandi ipsum, separari potest ab intentione celebrandi Sacramentum. Utpote à qua de facto separatur in infidelibus, separataque fuit pluribus annorum millibus, quibus matrimonium elevatum non fuit ad dignitatem Sacramenti. Ex quo verò Christus matrimonium baptizatorum ad eam dignitatem elevavit, non invalidavit contractum matrimonii aliàs validum, nec abstulit contrahentibus potestatem validè contrahendi absque intentione Sacramenti (nullum quippe invenitur in Scriptura vel Traditione fundamentum dicendi, contractum matrimonii sic à Christo elevatum esse ad rationem Sacramenti, ut si Sacramentum non esset, nec contractus esset;) sed valido baptizatorum contractui solum addidit dignitatem Sacramenti, dum adessent reliqua ad rationem Sacramenti generaliter requisita. Certum est autem, ex declaratione Concilii Florentini, intentionem faciendi Sacramentum, seu faciendi quod facit Ecclesia, usque adeò esse requisitam, ut, si desit, non perficiatur Sacramentum. Cùm ergo intentio illa æquè possit contrahentibus non adesse, ac potest exterius applicanti materiam, & profertur formam Baptismi, non adesse intentio per hoc faciendi Sacramentum Baptismi, ut offendimus lib. 1. sequitur matrimonium baptizatorum perfici posse in ratione contractus, absque eo quòd perficiatur in ratione Sacramenti.

64 At (inquis) supponimus falsum, scilicet posse in baptizatis abesse intentionem Sacramenti Matrimonii, ubi adest intentio contractus; vel posse adesse intentionem illi contrariam. Cùm intentio faciendi Sacramentum Matrimonii ex Christi institutione sit in baptizatis ipsamet intentio faciendi contractum matrimonii. Utpote quem Christus eo ipso voluit esse Sacramentum, quo foret matrimonium baptizatorum.

65 At (inquam ego) ipse potius falsum supponis, principiumque petis. Hoc est enim quod queritur, an Christus voluerit hoc quod ipse dicit (quodque neque ex Scriptura, neque ex Traditione, neque ex Christi institutione probas.) An (inquam) an (inquam) eo ipso voluerit matrimonium esse Sacramentum, quo foret matrimonium baptizatorum; ita ut nulla in baptizatis requireretur intentio faciendi Sacramentum, nisi qua foret ipsamet intentio conficiendi matrimonii contractum. Hoc neque Scriptura dicit, neque Concilia, neque Patres, neque communi calculo Doctores. Quia licet ex ipsis habeamus, omne baptizatorum matrimonium ex Christi institutione esse Sacramentum, eo ipso quo ponuntur reliqua ad rationem Sacramenti generaliter requisita, v. g. intentio supra dicta. Cæterum quòd hæc eo ipso adsint, quo validus est matrimonii baptizatorum contractus, hoc nullibi dicunt. Et nos oppositum probavimus loco citato. Oppositum etiam probat Bonæ spei to. 1. de Sacram. in gen. disp. 4. dubi. 3. ubi multis ostendit, ad Sacramenti valorem

Tom. III.

necessarium esse quòd minister intendat facere quod facit Ecclesia, non solum quoad externa materialia Sacramenti, sed quoad esse Sacramenti, quòd absolute intendit. Si enim non sufficit velle exteriori materiam & formam reliquorum Sacramentorum, nisi per hæc quis velit conficere Sacramentum: non sufficit ergo velle exteriori contractum matrimonii, seu materiam & formam illius, nisi per hæc minister conficere velit Matrimonii Sacramentum. Et si hoc ipso non velit conficere reliqua Sacramenta, quo ponere vult materiam & formam eorum: igitur nec eo ipso conficere vult Matrimonii Sacramentum, quo ponere vult materiam & formam contractus matrimonialis. Denique si in reliquis Sacramentis requiritur intentio distincta ab intentione ponendi & applicandi materiam & formam eorum: igitur & in Sacramento Matrimonii. Quòd enim in Baptismo v. g. requiratur intentio distincta, &c. ibidem n. 19. probat, quia alioqui minister plerumque baptizaret sub invincibili ignorantia Christi, Ecclesie, & Sacramentorum ejus, dum, infantem vel adultum ablucendo, diceret: *te abluo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti.* Quod censet dici non posse: quia Sacramentum confici debet nomine Christi; nihil autem fit nomine Christi, aut Ecclesie, sub invincibili ignorantia Christi, & Ecclesie.

Atqui idem argumentum militat pro Sacramento Matrimonii. Si enim in eo non requireretur intentio distincta, &c. ministri illius plerumque illud conficerent sub invincibili ignorantia Christi, Ecclesie, & Sacramentorum ejus, quoties utique duo baptizati in infantia, & statim ad Turcas abducti, ibi inter se matrimonium contraherent, ubi nihil omnino de Christo, nec de rebus ad Christianæ fidei documenta spectantibus audissent. Quo etiam casu intendere non possent Matrimonii Sacramentum, nec agere nomine Christi, aut Ecclesie, sub invincibili ignorantia Christi, & Ecclesie, & Sacramentorum. Nec per consequens possent velle facere quod Christus instituit, & quod Ecclesia facit; utpote prorsus invincibiliter ignorantes & Christum, & Sacramentum quod Christus instituit, & quod Ecclesia facit. Neque enim voluntas velle potest, quòd intellectus nullo modo cognoscit, sed prorsus invincibiliter ignorat.

Siquis insitet, & contendat cum Bonæ spei, dictos baptizatos, sub invincibili ignorantia Christi, & Ecclesie, & Sacramentorum, velle equidem matrimonium in ratione Sacramenti, idque non solum confusè, sed & distinctè, hoc ipso quòd distinctè intendunt vinculum matrimoniale, sive matrimonium reipsa baptizatorum, tamen tales se esse nesciant. Eò quòd Matrimonii Sacramentum, & matrimonium reipsa baptizatorum prorsus idem sint, nec Sacramentum addat contractui ullum novum ritum quoad ministrum, materiam & formam, sed solum requirit baptismum ex parte subjecti, seu contrahentium.

Respondeo id frustra contendere 1. quia certum est quòd baptizati, invincibiliter ignorantes se esse tales, non velint vinculum matrimoniale in ratione Sacramenti invincibiliter ignorati. 2. sicut matrimonium baptizatorum Christus elevavit ad rationem Sacramenti Matrimonii; sic ablutionem non baptizati, cum prolatione istorum verborum: *ego te baptizo in nomine Patris, &c.* Christus elevavit ad rationem Sacramenti Baptismi. Ipse tamen faceret, eam qui sub invincibili ignorantia Christi, & Ecclesie, & Sacramenti Baptismi, vult ablucere infantem non baptizatum, & ablucendo diceret: *ego te baptizo, &c.* non velle eo ipso baptismum in ratione Sacramenti. Ergo nec dicti contrahentes eo ipso volunt matrimonium in ratione Sacramenti. Tametsi ergo Christi

Rrrr

fitus instituerit matrimonium baptizatorum Sacramentum novæ legis, nec aliquid immutaverit circa ritus exteriores, sive materiam, formam & ministros contractus; requirit tamen in ministris contractus intentionem generaliter requisitam in ministro Sacramentorum, utique faciendi quod facit Ecclesia, distinctam ab intentione adhibendi exteriorem ritum, sive materiam & formam contractus, super subiectum capax Sacramenti Baptismi, prout in ministro Sacramenti Baptismi requirit intentionem faciendi quod facit Ecclesia, distinctam ab intentione adhibendi materiam & formam Baptismi super subiectum capax Sacramenti Baptismi. Confer quæ dixi citato cap. 130.

CAPUT VIII.

Matrimonium baptizati cum non baptizata, contractum ex Pontificia dispensatione, Sacramentum est in baptizato: minime in non baptizata.

69 **I**Ta Eckius in lib. homil. hom. 73. de Sacram. Sotus, Bonacina, Cornejo, Andreas à Matre Dei, contra Vasquez, Sanchez, Coninck, Palaum, Pontium. Et ratio est, quia nihil obstat quominus sit Sacramentum respectu baptizati: cum sit subiectum capax illius Sacramenti; & neque ex Scriptura, neque ex Traditione habeamus Matrimonii Sacramentum sic esse essentialiter contractum duorum baptizatorum, ut habere nequeat rationem Sacramenti in uno solum baptizato. Unde Adversarii gratis asserunt & contendunt, Christum solum elevasse ad rationem Sacramenti contractum duorum baptizatorum. Neque enim id ex Scriptura probant, neque ex Traditione. Ex alterutro tamen capite probare debent. Cum ea quæ dependent à supernaturali Dei institutione, nobis non innotescant, nisi vel per Scripturam, vel per Traditionem. Fatemur quidem, matrimonium, quæ Matrimonii Sacramentum totale, sive in utroque conjuge, esse essentialiter contractum duorum baptizatorum. Sed quid (quæso) obstat, ne matrimonium, quæ partiale Sacramentum in uno conjuge, & non in alio, sit contractus unius dumtaxat baptizati, & in eo dumtaxat Sacramentum, non in alio qui baptizatus non est, idèdque capax non est Sacramenti Matrimonii? Si fieri queat, quod absolutio super duos prolata sit Sacramentum in uno disposito & capaci, non in alio indisposito & incapaci; quòdque idem Matrimonii Sacramentum in uno operetur gratiam, quia disposito; in altero non operetur, quia indisposito: Quidni etiam fieri queat, quòd idem matrimonium in uno sit Sacramentum, quia ob baptismum capaci; in altero non sit, quia ob baptismum defectum incapaci? Id profectò sic contingere merito asserimus, eò quòd in baptizato non sit ullus defectus dispositionis, secundum Concilia & Patres ex Christi institutione necessariz ad suscipiendum Matrimonii Sacramentum.

70 Accedit 1°. quòd idem matrimonium, duorum baptizatorum, in uno sit Sacramentum, non in alio, dum unus vult, alter non vult suscipere Matrimonii Sacramentum, uti colligitur ex dictis cap. præcedenti. Ergo similiter, in casu nostro.

71 Accedit 2°. quòd in primitiva Ecclesia, dum pauci erant fideles, idèdque necessitas erat contrahendi matrimonium cum infidelibus, congruum erat fidelem conjugem eo casu non privari gratiæ Sacramenti Matrimonii: cum ipsidem, imò majoribus subjacerent matrimonii difficultatibus & oneribus, quàm modò. Est quidem necessarium carere gratiæ Sacramentorum Confirmationis, Eucharistiæ, &c. eos qui Sacramenta illa recipere non possunt, quia versantur in locis ubi non habent

qui ministrant. Sed disparitas est in casu nostro, in quo non deest minister, nec subiectum capax Sacramenti.

Accedit 3°. quòd utriusque quidem corpus, consensus, & verba, seu signa exprimentia consentium, sint materia & forma matrimonii; idèdque Matrimonii Sacramentum requirit consentium utriusque. Quia tamen consensus, ut procedit personaliter à quolibet conjuge (cum simili & reciproco consensu alterius) est contractus legitimus & matrimonialis, quo transfert potestatem sui corporis in alium, & vicissim acquirit potestatem alterius; perfit in ipso Sacramentum, si capax sit illius, debitamque ad id habeat intentionem. Quia illud sibi ipse ministrat, non alter; licet abique consensu alterius, sibi ministrare non possit.

CAPUT IX.

Parentum consensus necessarius non est ad validum matrimonium.

ITa Tridentinum sess. 24. c. 1. de reform. 73 **I**matrim. ubi dicit, quòd *jure damandi sint illi, ut eos sancta Synodus anathematizet damnat... qui falso affirmant matrimonium, à filiis-familias sine consensu parentum contracta, irrita esse, & parentes ea rata, vel irrita facere posse.*

Certum est tamen filios, abique parentum consentu matrimonium contrahentes, contra divinas humanasque leges, regulariter loquendo, mortaliter peccare (nisi prævideantur futuri irrationabiliter inviti, juxta dicta p. 1. c. 5.) sicut & Sacerdotes assentes, ut satis innuit Tridentinum ibidem aiens, quòd ejusmodi matrimonium *Ecclesia semper detestata est.*

Merito quidem, quia matrimonium abique consentu parentum contrahere, est contra præceptum *honorandi parentes*, graviterque repugnat pietati in parentes, sicut & naturali æquitati, quæ dicitur, filios à parentibus, abique eorum consensu, non debere recedere, nec ipsi privigas inducere, postquam tot & tantis sollicitudinibus & laboribus eos ipsi aluerunt, & ad ætatem nubilem perduxerunt.

Hinc sequitur 1°. grave peccatum esse, contra rationale consilium parentum, nubere v. g. cum hæretica, vel in fide suspecta, vel pravis moribus imbuta, notabiliter inæquali, vel cum bonorum dissipatore, &c. imò hinc in casibus, parentes jure patrio impedire possunt matrimonium filiorum suorum, peccantque Ecclesia Prælati, ejusmodi matrimonii faventes; sicut & Sacerdotes in Univeritatibus nimis facile assentes matrimonii inæqualium, quæ parentibus inconsultis vel invitis inveniuntur. *Nam nec in terris filii sine consensu patrum rectè & jure nubunt.* Tertullianus lib. 1. ad uxorem.

Sequitur 2°. nimis laxam esse sententiam eorum qui dicunt, filios, inconsultis parentibus, licet matrimonium inire posse; sicut & eorum qui (cum Sanchez l. 4. de matrim. disp. 23. n. 10.) generaliter aiunt, filios, invitis parentibus, ad nuptias licet progredi, postquam consilium & consensum ipsorum petierunt, nec obtinuerunt. Cum hoc solum licitum sit, dum parentes injustè & irrationabiliter dissentiant.

Sequitur 3°. justas esse leges Civiles, quæ in Hispania & Gallia parentibus dant facultatem exheredandi filios & filias, contra justam rationabilemque voluntatem ipsorum matrimonium contrahentes. Justum est enim hoc fratri levitatem coercere filiorum, ne per eam grave dedecus familiae suæ inferant, vel gravem parentibus moerorem, ut pluribus ostendit Basilius Pontius l. 2. de matrim. c. 1. ubi etiam probare conatur ex Tertulliano & Basilio, prius Ecclesiæ temporibus